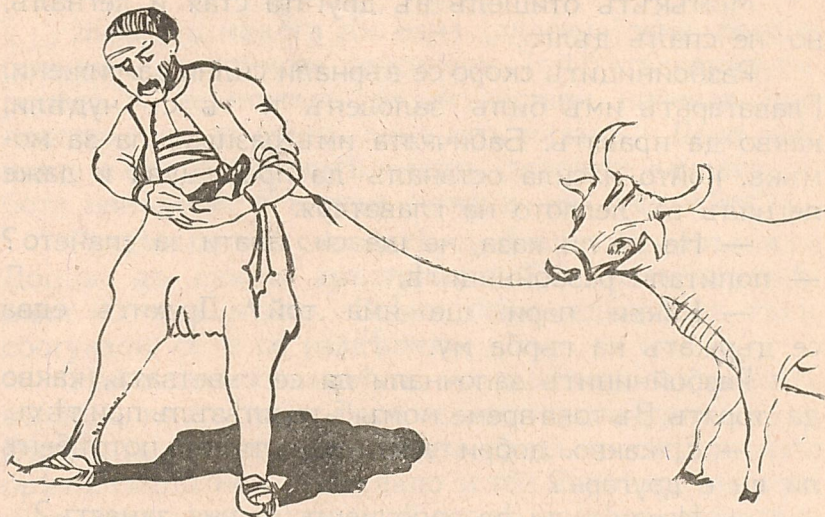

— Ей, че хубава обувка! — извикалът той. Ако бѣха две, щѣхъ да ги взема за жената. Тя е стара

и зла, но обича подаръцитѣ. А съ едната какво ще правя? Да ѝ я занеса, ще ме натупа съ нея хубавичко.

Щомъ отминалът селянинътъ, младиятъ крадецъ излѣзълъ изъ храститѣ, взелъ обувката, тичешкомъ заобиколилъ по другъ пѣтя и оставилъ обувката от-ново на пѣтя му.

— Е, не съмъ ли цѣлъ глупакъ, — извикалът селянинътъ. Не взехъ преди малко обувката, а ето ти сега другата. Чакай да се върна да взема първата. Довечера и дветѣ ще ги подаря на жената.

Вързалъ вола за едно дърво и тичешкомъ се върналъ за първата обувка. Търсилъ, търсилъ, нищо не намѣрилъ. Ядосанъ се върналъ назадъ, но не намѣрилъ нито втората обувка, нито вола.

— Що да сторя сега? — жена ми ще ме изяде, замислилъ се той.

(Следва).

Преразказала Ст. Цанкова—Стоянова

